

เสน่ห์
รัก
หมอ
ทวดาหมิง

หมิงยา 明药 เกียน
จินอันเหวิน, เสากลักเปิดอย่าง เปา

หัวใจขาด

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

เสน่ห์รักหมอลออเทวดาหญิงเนื้อเรื่องกำลังเข้มข้นเลยคะ แม้เซวียเหมย
จะแยกจวนออกมาแล้ว รวมทั้งพาพี่ชายและน้องชายออกมาด้วย แต่ชีวิต
กลับไม่ได้สงบสุขอย่างที่คิด เมื่อบรรดาคนจากในวังยังมาอวดแวนวง
ไม่ขาด บ้างก็ให้นางรักษาโรค บ้างก็ให้นางคิดทำของขาย มีเพียงช่วงเวลา
ที่ได้อยู่กับเซียวจิ้งเจิงจริงๆ ที่นางสามารถผ่อนคลายและล่องลวงนุรุช
ชายแพ้อย่างเขาให้หลวมตัวเปลอกายแก่นางเสียที่

ทว่าเซียวจิ้งเจิงก็ยังคงยึดมั่น ตราบที่ยังไม่แต่งงานกับนางก็จะ
ไม่ผ่านราตรีแสนภริยาไปกับนาง เขาช่างเข้าใจถึงจิตใจของหญิงสาวจาก
ยุคอวภาคบ้างเสียเลย!

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

เขาลุกขึ้น เซวียเหมยนึกว่าเขาจะเดินไปกินอาหารที่เรือนชั้นใน
คาดไม่ถึงว่าเขาจะเดินมาหานาง และอุ้มนางขึ้นมา

เซวียเหมย "..."

ใจหายใจคว่ำหมด!

นางตัวลอยอยู่กลางอากาศ รีบกอดคอของเซียวจิ้งเจิงไว้แน่น

เซียวจิ้งเจิงผิงหน้าเข้ากับชอกคอนาง สูดหายใจลึกๆ ฟอดหนึ่ง
แล้วจึงวางนางลง จู่มือนางแล้วเอ่ย "ไปกินข้าวกันเถอะ"

เซวียเหมย "..."

กระบวนท่านี้เป็นการรุกเช่นไรกันเนี่ย

แนะนำตัวละคร

- * เซวียเหมย อดีตแพทย์ทหารอวกาศ วิทยานทะเลลุมิติ มาเป็นคุณหนูใหญ่แห่งจวนหย่งหนึ่งโหว มีห้วงมิติและเครื่องแสดงผลส่วนบุคคลติดตัว มาด้วย เป็นทาสแมวตัวจริง
- * เซียวจิ้งเจิง ชินอ่องที่เป็นลูกหลงของฮ้องเต๋อองค์ก่อน มีชื่อเสียงเลื่องลือจนถูกขนานนามว่า 'เทพสงคราม' มักประจำการอยู่ที่ชายแดน
- * องค์หญิงหลงชิง น้องสาวขององค์หญิงเปาชิง อยู่เรือนใกล้เคียง กับจวนจวินจู่ ไม่เชื่อในฝีมือของเซวียเหมย
- * ไฉ่ยวน หนึ่งในบ่าวคนสนิทของเซวียเหมย เป็นผู้ช่วย เซวียเหมยในการรักษา มักจะไปที่โรงผลิตยา ของหลูเหวินบ่อยๆ เพื่อช่วยเซวียเหมยจับตาดู เขา
- * เต๋อเฟย หนึ่งในชายาของฮ้องเต๋อมารดาแท้ๆ ขององค์หญิง หลงชิง ชอบไปเล่นไพ่จนกระจอกกับหนูไทเฮา

Copyright

307

ไม่มันที่ต้อนรับของกุหลาบ

กลางดึกภูเขาหนานหลิงมีลมแรง เสียงลมพัดใบไม้หวีดหวีดคล้าย
คลื่นซัดหาดด้วยความพิโรธ

เซียวจิ้งเจิงจมเข้าสู่วังค์แห่งความฝันอย่างช้าๆ

วันต่อมาเขาถูกเสียงเพรียกของวิหคกลางป่าเขาทำให้ตื่น ในเมือง
มีเพียงเดือนสองของฤดูใบไม้ผลิเท่านั้นที่จะมีบรรยากาศอบอุ่นเช่นนี้
สามารถได้กลิ่นดอกไม้จางๆ ได้ยินเสียงวิหคร้องร่วนวาย

เขาลุกขึ้นไปเปิดประตู

ดวงอาทิตย์ยังไม่ปรากฏ ท้องฟ้าไกลออกไปมีสีเขียวอมฟ้าจางๆ
และค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีขาวอย่างช้าๆ หมอกบางลอยอยู่เหนือยอดไม้
ประหนึ่งผ้าคลุมบางๆ ใบไม้เขียวขจีพลันดูเป็นเงาทึม

เซียวจิ้งเจิงยืนอยู่ตรงประตู กำลังยึดแขนอยู่ตรงนั้น

ประตูห้องด้านข้างเปิดออก

เซวียเหมยสวมชุดลาลองสาบตรงสีขาว ผมแผ้วไม่ได้หวี นางเดิน
ออกมาจากห้องแล้วกางแขนออกยืดตัวขึ้น จากนั้นก็หาวหวิด

นางหันหน้ามาเห็นเซียวจิ้งเจิงก็พลันฉีกยิ้มเอ่ย "ท่านอ่องทรง
ตื่นเช้าถึงเพียงนี้เซียวหรือ"

นางเพิ่งตื่นจากการหลับใหล ผิดพรรณจึงเปล่งปลั่งเป็นสีแดงระเรื่อ
ไผ่คนงามตรงหว่างคิ้วยังเป็นสีแดง คล้ายทะเลทะลวงเข้าไปในหัวใจของ
เซียวจิ้งเจิง

หัวใจของเซียวจิ้งเจิงพลันเจิดจ้าขึ้นมาราวกับแสงแดดยามเช้าก็
ไม่ปาน ทั้งอบอุ่นและสว่างไสว

เขาไม่เคยเห็นสตรีเช่นนี้มาก่อน นางดงามทว่าลึกกลับ ไผ่ตรง
หว่างคิ้วเมื่อนั้นไม่อาจเพิ่มความเคร่งขรึมให้นางได้ กลับทำให้นางดู
น่าหลงใหลเป็นพิเศษ

เซียวจิ้งเจิงครุ่นคิด ยังมีผู้ใดดงามกว่านางอีกหรือ
ไม่มี

ไม่ว่าจะเป็นสตรีดังงามคนใดก็ไม่อาจเทียบนางได้

"ข้าตื่นเข้ามาโดยตลอด มีเพียงเจ้าที่ขี้เซา" เซียวจิ้งเจิงเอ่ย

ท้องฟ้าสว่างขึ้นแล้ว ม่านหมอกถูกอาบย้อมด้วยสีแดงกำดูราวกับ
ผ้าไหม ทะเลหมอกที่ปกคลุมผืนป่าบางเบาลงหลายส่วน

เซวียเหมยเอ่ย "ขอแค่ไม่นับการตื่นเช้า หม่อมฉันเองก็ขยันมาก
ไม่ได้เอาแต่นอนขี้เกียจทั้งวันนะพะคะ"

เซียวจิ้งเจิงถลึงตาใส่

นางยังกล้าพูดอีกหรือ

หลังจากไปออกกำลังกายเข้าตรู่ที่อากาศเย็นสบาย เซวียเหมยก็

กลับห้องมาอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า

ยามนี้พลันมีนางกำนัลจากพระราชนิเวศน์มาเยือน

นางกำนัลคือคนของถ่านไถ่ก๊วยเพย เอ่ยกับพวกเขาสองคนว่า
"ท่านอ๋อง จั้วจู้ วัดหนานหลังทำอาหารเจเป็นอาหารเช้าเพคะ อีกเดี๋ยว
ฝ่าบาทและพระชายาพระสนมจะเสด็จไปเสวยพระกระยาหาร จึงมา
เรียนเชิญท่านทั้งสองไปร่วมด้วยเพคะ"

เซวียเหมยตอบรับ

ครั้นนางเข้ามาในห้องก็เปลี่ยนมาสวมเสื้อตัวสั้นสีม่วงเข้มปักลาย
ดอกโบตั๋นสีเงิน ดูธรรมดาสามัญเป็นอย่างมาก แต่ยามที่แสงอาทิตย์
ตกกระทบกลับเปล่งประกายโชติช่วงเข้ากับกระโปรงยาวสีขาว เรือนผม
ถูกเกล้าขึ้นเป็นมวย ปักเครื่องประดับเรียบง่ายสามชิ้นก็นับว่าจัดการ
ได้อย่างเหมาะสมแล้ว

นี่คือเสื้อผ้าที่เซียวจิ้งเจิงเตรียมมาให้นาง

แต่ไหนแต่ไรมาเขารู้สึกว่าเซวียเหมยสวมเสื้อสีม่วงแล้วงดงามมาก
เหมาะสมกับนางเป็นอย่างยิ่ง

เซียวจิ้งเจิงยังคงสวมชุดลาลองสาบตรงสีดำ

เขามักจะสวมเสื้อดำสีดำ นอกเสียจากว่าจะไปหาเซวียเหมย
โดยเฉพาะถึงจะสวมสีเงินสีขาว ทำให้ตนเองดูสง่างามเหมือนคุณชาย

แต่ความจริงแล้วเซวียเหมยชอบเขาที่เป็นเช่นนี้มากกว่า

เซียวจิ้งเจิงที่หยาบกระด้างเล็กน้อยดูเหมือนตัวเขามากกว่า เดิม
เขาก็ไม่ใช่คุณชายอะไร เขาคือรุษอ่องเทพสงครามผู้ไร้เทียมทาน เป็นขุนพล
ที่สังหารศัตรูไปจำนวนนับไม่ถ้วน

พวกเขาทั้งสองไปรอที่พระราชนิเวศน์

ผ่านไปชั่วครู่ฮ่องเต้และเหล่าราชวงศ์ก็ออกมา

เซวียเหมยและเซียวจิ้งเจิงทำความเคารพ ฮ่องเต้จึงโบกมือให้

พวกเขาสองคนตามมา

ยามที่พวกเขากำลังออกจากที่นั่น เซียวหมิงอวี้ก็มาถึงแล้ว

ที่ฮ่องเต้ก็ส่งคนไปรายงานเซียวหมิงอวี้ว่าให้ขึ้นเขาไปกินอาหารเจที่วัดหนานหลังด้วย

การเดินทางยังคงเป็นการนั่งเกี้ยวขึ้นไป

เซวียเหมยอยากออกกำลังขาตั้งนานแล้ว จึงเอ่ยกับฮ่องเต้ว่า "ฝ่าบาท หม่อมฉันอยากเดินขึ้นไปเองพะคะ"

ฮ่องเต้มองวัดหนานหลังตรงหน้าที่ดูเหมือนใกล้ แต่กลับต้องใช้เวลาเดินเท้าครึ่งชั่วโมงกว่าจะไปถึงก็ขมวดคิ้วพร้อมกับเอ่ยว่า "ไกลมาก"

"เมื่อวานหม่อมฉันและรู่ยอ๋องก็เดินเท้าขึ้นไป พระองค์โปรดวางพระทัย หม่อมฉันไม่มีทางรังทำยานานแน่พะคะ" เซวียเหมยเอ่ย

ฮ่องเต้ "..."

เซียวหมิงอวี้เองก็เอ่ยว่า "ฝ่าบาท หลานก็อยากไปปิ่นเขากับพวกเขาสองคนพะยะคะ"

ฮ่องเต้อดหัวเราะไม่ได้ "ผู้เฒ่าอย่างพวกเจ้า อีกเดี๋ยวอย่ามาร้องว่าเหนื่อยก็แล้วกัน ไปเถิด"

เกี้ยวยังไม่ทันออกเดินทาง เซวียเหมยและพวกก็ชิงนำไปก่อนแล้ว

นางมองเซียวหมิงอวี้แวบหนึ่ง นึกถึงท่าทางเหนื่อยล้ายามที่เขาดักหิมะครั้งที่แล้วก็อดที่จะหยอกเย้าไม่ได้ว่า "ท่านอ่อนน้อย อีกเดี๋ยวหากร้องว่าเหนื่อย พวกเราจะไม่รอพระองค์นะพะคะ"

เซียวหมิงอวี้พลันกั๊กฟันเอ่ย "จวิ้นจุโปรดระวังคำพูดด้วย"

สตรีอย่างเจ้ายังขึ้นไปได้ ข้าจะต้องทำได้แน่ นี่คือความเชื่อมั่นอันแปลกประหลาดของจวินอ๋องน้อย อย่างไรก็ตามเสียเขาก็ตัดสินใจว่าจะขึ้นไปด้วยตนเองแล้ว

เซียวจิ้งเจิงเจียบขมิ้มไม่พูดไม่จา

ทั้งสามเดินไปอย่างราบรื่น

เซียวหมิงอวี่เอยกับเซวียเหมยว่า "อาหารเจของวัดหนานหลิงล้ำเลิศมาก อีกเดี๋ยวเจ้าได้กินก็จะรู้แล้ว รสชาติอร่อยและสดใหม่มาก ข้าบอกความลับเจ้าก่อน พวกเขาใช้เห็ดหนึ่งร้อยกว่าชนิดมาตุ๋นเป็นน้ำแกงราด"

เซวียเหมยคิด เช่นนั้นต้องอร่อยแน่

นางพลันรู้สึกหิวเล็กน้อย

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ไม่รู้ว่าจะยังไม่ได้กินข้าวหรือไร เซวียเหมยถึงได้เริ่มหอบหายใจ

เซียวหมิงอวี่เอยกับนาง "เมื่อครู่ยังคุยโวเสียใหญ่โต ไม่อายหรือ"

เซวียเหมยเอย "หากหม่อมฉันเหนื่อย รุ่ยอ๋องก็แบกหม่อมฉันได้ ท่านอ๋องน้อย หากพระองค์เหนื่อยก็มีแต่ต้องลากตัวขึ้นไปเหมือนสุนัขตาย หม่อมฉันหวังดีเตือนพระองค์แท้ๆ"

เซียวหมิงอวี่ "..."

ดวงตาของเซียวจิ้งเจิงที่อยู่ด้านข้างพลันโค้งขึ้นเล็กน้อย

เซวียเหมยแค่หอบเล็กน้อย พลละกำลังยังไม่ได้แย่งชิงเพียงนั้น นางไม่ได้เป็นตัวถ่วง เดินตามพวกเขาสองคนขึ้นไปวัดหนานหลิงได้อยู่

เซียวจิ้งเจิงเดินขึ้นได้อย่างสบายๆ

ต่อมาเซียวหมิงอวี่ก็เริ่มเหนื่อยเล็กน้อย

ยอดเขาไม่มีน้ำพุร้อน คิดไม่ถึงว่าจะเย็นเสียยิ่งกว่าเมืองชยาหยาง

เซียวหมิงอวี้เดินขึ้นเขาไปพร้อมกับเหงื่อที่เปียกโชก พลันสะดุ้งโหยงด้วยความหนาวเย็น

ชื่อไท่* ของวัดหนานหลิงพาแม่ชีมาด้วยสองสามคน อีกฝ่ายสวมเสื้อคลุมผ้าไหมสีน้ำเงิน เดินตรงเข้ามาคารวะ

ในอ้อมแขนของแม่ชีด้านหลังนางมีเสื้อคลุมกันลมหนาๆ พาดอยู่

"ท่านอ๋อง พระองค์รีบไปหนึ่งชุดเถิด ผู้สูงศักดิ์ทั้งสองก็สวมทับไว้เถิด ด้านบนลมแรงมาก" ชื่อไท่เอ่ยกับเซียวหมิงอวี้ จากนั้นก็คารวะเซียวเหมยและเซียวจิ้งเจิง

เซียวจิ้งเจิงไม่ค่อยได้อยู่ที่เมืองหลวง จึงไม่ค่อยคุ้นชินกับการกินดื่มเที่ยวเล่น ครั้งก่อนที่เข้ามาที่วัดหนานหลิงก็เป็นตอนที่เสด็จพ่อพาเขามาเมื่อสิบกว่าปีก่อน ยามนั้นผู้ดูแลที่นี่ยังไม่ใช้ชื่อไท่ผู้นี้

เซียวหมิงอวี้รับเสื้อคลุมกันลมมา แล้วแนะนำให้ชื่อไท่รู้จักอีกสองคน "ผู้นี้คืออ๋องอ๋อง ส่วนผู้นี้คือเจิงหยางจวินจู๋"

เห็นได้ชัดว่าชื่อไท่ทราบข่าวสารดี ทำทางจึงยิ่งนอบน้อมมากขึ้น เซียวเหมยหยิบเสื้อคลุมกันลมมาชุดหนึ่ง แล้วพิจารณามองแม่ชีสองสามคนนั้น

ก่อนราชวงศ์สุยกับถังเป็นยุคที่วุ่นวาย อารามแม่ชีก็ประสบกับความยากลำบาก จนกระทั่งมาถึงราชวงศ์ถังถึงได้มีตำนานรักมากมาย

ทว่าแม่ชีสองสามคนนี้รูปโฉมธรรมดา อาจเพราะกินมังสวิรัตมาตลอดทั้งปี ใบหน้าของพวกนางจึงเหลืองเล็กน้อย ร่างกายผ่ายผอมทุกคนล้วนก้มศีรษะลงต่ำ ทำทางเยือกเย็นและเคร่งศาสนา

ทันใดนั้นเซียวเหมยก็เก็บความคิดวิจารณ์อันไร้ศีลธรรมของตนเองไป

* ชื่อไท่ เป็นคำเรียกแม่ชีหรือสตรีที่ออกบวช แปลว่าอาจารย์หญิง

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ฮ่องเต้และคนอื่นๆ ก็มาถึง
ชื่อไท่ของวัดหนานหลังมีนามว่าเงินหงิง นางนำเหล่าลูกศิษย์ไป
คารวะฮ่องเต้และเหล่าสตรีตำแหน่งใน

ฮ่องเต้และคนอื่นๆ ต่างก็สวมชุดหนามาแล้ว
กลุ่มคนจึงเข้าไปในวัดหนานหลังและกินอาหารกันก่อน
ในยามนั้นเองสุนัขสีเหลืองตัวเล็กขนเป็นมันเลื้อมก๊ว้งเข้ามาวนรอบ
ทุกคนอย่างตื่นเต้นดีใจ

ฮ่องเต้จำสุนัขตัวนี้ได้ เป็นสุนัขที่ชื่อไท่เงินหงิงเลี้ยงไว้เอง ได้ยินว่า
พบที่ดวงตาอันใหญ่โตของพระพุทธรูป โดยไม่รู้ตัวสุนัขตัวนี้ขึ้นไปได้
อย่างไร

ด้วยเหตุนี้แม้แต่ฮ่องเต้ก็รู้สึกว่สุนัขตัวนี้เปี่ยมด้วยความสุขมงคล
สุนัขที่ถูกเลี้ยงดูในอารามแม่ชีไม่เคยต้องหิว เนื่องจากจะมีคน
คอยมอบของบำรุงให้แก่อารามแม่ชีอยู่แล้ว ที่ครัวด้านหลังก็คอย
ทำอาหารให้มัน โดยทุกครั้งที่มีคนนำของบำรุงมาให้ก็จะติดเนื้อมาให้สุนัข
ตัวน้อยด้วย แม่ครัวจึงทำอาหารให้มันโดยเฉพาะโดยใช้หม้อเล็กๆ ใบหนึ่ง
ไม่ใช่ปะปนกับหม้อกระทะในอารามแม่ชี

นี่คือสิ่งที่ได้รับอนุญาตจากฮ่องเต้แล้ว
ฮ่องเต้ได้เอ่ยไว้ว่า 'โดยธรรมชาติแล้วสุนัขย่อมกินเนื้อ มันมีจิต
แห่งพุทธศาสนายูไนใจ ไม่ใช่ที่ปาก'

สุนัขตัวนี้ถูกเลี้ยงดูมาเป็นอย่างดี ผู้ใดว่ามันก็จะกระโดดโลดเต้น
ด้วยความดีใจ ฮ่องเต้ก็ชอบมันมาก

ฮ่องเต้คิดจะอุ้มมัน คิดไม่ถึงว่ามันจะแยกเขี้ยวคำรามใส่เซวี่ยเหมย
ไม่หยุด

ทุกคนอึ้งตะลึง

เซียวเหมยคิด เหตุใดเข้าถึงไม่เป็นที่ต้อนรับของสุนัขกันนะ

ฮ่องเต๋พลันประหลาดใจและมองไปที่เซียวเหมย

ถ่านไถ่ก๊วยเฟยเองก็เคร่งเครียดมาก

เวินจินมีสีหน้าสับสนมึนงง นางถามออกมาว่า "เหตุใดมันถึงเห่าละเพคะ"

เซียวจิ้งเจิงและเซียวหิงอวี่พลันหน้าเปลี่ยนสีไปพร้อมกัน

ชื่อไท่เจินหิงรีบส่งสายตาให้กับแมชีที่อยู่ด้านข้างให้นางรีบมาอุ้มสุนัขไป

สุนัขตัวนี้ยังคงเห่าไม่หยุด

ฮ่องเต๋มีสีหน้าเคร่งขรึม แทนที่จะแสวงหาเป็นว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น เพราะสุนัขถูกอุ้มพาตัวออกไปแล้ว กลับเอ่ยถามชื่อไท่เจินหิงว่า "สุนัขตัวนี้เคยเป็นเช่นนี้หรือไม่"

308

จากอนันต์

ฮองเต้ดูเหมือนจะไม่ยอมเลิก

เซวียหมยเป็นยอดอัจฉริยะ แม้ปากฮองเต้จะไม่ได้เอ่ยอะไร นางก็
ล่วงรู้ถึงความวิตกกังวลของเขาได้

สตรีที่ทะลุมิติมาล้นภูมิภาคชั้นสูงหรือนักพรตชี้หน้ากล่าวว่า 'สตรี
ผู้นี้คือปีศาจ ต้องกำจัด' พอมาถึงเซวียหมยกลับลดลงมาเป็นสุนัขตัวหนึ่ง

เหตุใดนางถึงถูกสุนัขเปิดโปงว่าเป็นปีศาจกันล่ะ แล้วผู้สูงส่งเล่า

หรือว่านางไม่คู่ควร

ทุกคนพลันหน้าเปลี่ยนสี ยามที่ฮองเต้คิดจะซักถามอะไรนั้น
เซียวหมิงอวี้ก็ก้าวขึ้นมาข้างหน้าแล้วเอ่ยกับฮองเต้ว่า "ฝ่าบาท สุนัขมี
จมูกรับกลิ่นดีเลิศ พวกเราป็นเขาขึ้นมาจากภูเขาด้านล่าง เกรงว่าที่ตัว
คงมีกลิ่นอะไรบางอย่าง ทำให้มันรู้สึกไม่สบายใจพะยะค่ะ"

ฮองเต้พลันขบคิดว่าถึงอย่างไรเซวียหมยก็เป็นจิ้งจอกที่ตนแต่งตั้ง

ขึ้น เขาจึงไม่อาจบ่นหน้าตนเองได้ ได้แต่ต้องกดเก็บความรู้สึกเอาไว้

เขาพยักหน้า "เกรงว่าจะเป็นเช่นนั้น"

เซียวจิ้งเจิงที่ยืนอยู่ด้านข้างเตรียมพร้อมช่วยเหลือหากมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น

ทว่าเซียวหมิงอวี่เข้าใจสอ่งตั้ยิ่งกว่า เขารู้ว่าควรจะทำอย่างไรเรื่องนี้ ถึงจะกลายเป็นเรื่องเล็กได้ ดังนั้นเซียวจิ้งเจิงจึงให้เขาพูดก่อน

ทุกคนพากันเดินไปที่โรงเจ

ถานไถก้วยเพยและชูเพยคอยช่วยเหลือเซวียเหมยโดยพยายามทำให้ สอ่งตั้อารมณ์ดี เวนจินเองก็ระมัดระวังตัวขึ้น เซียวจิ้งเจิงและเซียวหมิงอวี่ ยิ่งปกป้องนางอยู่

ไม่ว่าอย่างไรเซวียเหมยก็ได้ใจผู้คนเป็นอย่างมาก

ยามที่นางมีเรื่องก็ไม่มีผู้ใดเห็นนางตกบ่อน้ำแล้วโยนหินใส่* คนทั่วไป ล้วนรู้สึกว่เซวียเหมยนิสัยดีและน่าเชื่อถือ

สอ่งตั้กลับครุ่นคิด เจิงหยางมีความสามารถในการซื้อใจคนที่ยอดเยียมมาก

โชคดีที่นางเป็นแค่สตรี เลยทำเรื่องใหญ่โตอะไรไม่ได้

อาหารเจอร่อยมาก น้ำแกงที่ทำมาจากเห็ดหนึ่งร้อยกว่าชนิด อร่อยกว่าทุกสิ่งในใต้หล้า อาหารทุกจานล้วนรสชาติดีมาก

สอ่งตั้ชอบมากจนลืมเรื่องสุนัขตอหน้าตัวนั้นไปเสียสนิท

เหล่าสตรีต่านักในเองก็กินอาหารเข้าอย่างเอร็ดอร่อย ทุกคน ต่างมีความอยากอาหารมากกว่าตอนที่อยู่ในวัง

* ตกบ่อน้ำแล้วโยนหินใส่ หมายถึงซ้ำเติม

ไก่อ้มงสวิริตธรรมดาๆ เซวียเหมยกินแล้วตกใจที่รู้สึกว่ามีนรชนชาติ
อวยกว่าเนื้อไก่อัจริงๆ ไม่ใช่แค่เห็ดที่ขุดเยียม ฝีมือครัวของแม่ชีก็ล้ำเลิศ
มาก

หลังจากกินอาหารเข้าเสร็จฮ่องเต๋อยากฟังซือไท่เงินหนึ่งบรรยาย
ธรรม ถานไถก๊วยเพยและซู่เพยก็อยู่เป็นเพื่อน พวกนางเองก็ศรัทธาใน
พระพุทธานุสาเช่นกัน

"พวกเจ้าไปพักผ่อนเถิด" ฮ่องเต๋เอ่ยกับเวินจิ้นและจ้าวเจียอวี่
"พวกเจ้าไม่ค่อยมีความอดทน อย่าลวงเกินพระโพธิสัตว์เลย"

เวินจิ้นตอบรับโดยไม่ซ่อนความรู้สึกอยากรู้ อยากเห็นของตน นาง
อยากเดินดูรอบๆ ที่แห่งนี้จริงๆ

จ้าวเจียอวี่กลับเอ่ยว่า "ฝ่าบาท หม่อมฉันเองก็อยากฟังธรรมเป็น
ประสบการณ์เพคะ"

ฮ่องเต๋รู้ว่าจ้าวเจียอวี่ไม่ศรัทธาในพระพุทธานุสา ปกติแล้วไม่แม้แต่
จะอ่านคัมภีร์ทางพระพุทธานุสาเสียด้วยซ้ำ เพียงแค่แสวงหาเมื่ออยู่
ต่อหน้าเขาเท่านั้น ซึ่งจุดนี้นางน่ารักสู่เวินจิ้นไม่ได้

"เจ้าเองก็ไปเถิด" ฮ่องเต๋โบกมือ ปฏิเสธการอยู่เป็นเพื่อนของ
จ้าวเจียอวี่

จ้าวเจียอวี่ตอบรับ

ทางด้านเซวียเหมยตัดสินใจจะไปเดินเล่นกับเซียวจิ้งเฉิงและ
เซียวหมิงอวี่

เวินจิ้นเองก็ตามมาด้วย

ชั้นที่จิ้งเอ๋ยเตื่อนนาง "พระสนม เรื่องนี้ไม่เหมาะสม พระองค์ไม่อาจ
ไปเดินเที่ยวเล่นในวัดกับท่านอ๋องหนุ่มสองพระองค์ได้พะย่ะค่ะ"

เวินจินถาม "เพราะเหตุใดเล่า"

เซวียเหมยเห็นชั้นที่ไม่รู้จะเอ่ยปากอย่างไร จึงส่งยิ้มแล้วเอ่ยกับเวินจิน "เข้าไปเดินเล่นเป็นเพื่อนเจ้าก็แล้วกัน" จากนั้นนางก็มองเซียวหิงอวี และเซียวจิ้งเจิงแวบหนึ่ง "พวกท่านต้องเสด็จไปเดินเล่นเกดเพคะ เกรงว่าพวกเราต้องกินอาหารเย็นกันก่อนถึงจะได้ลงเขาเพคะ"

เซียวจิ้งเจิงไม่ได้เอ่ยอะไร

เซียวหิงอวียอมไม่สะดวกที่จะตามไปอยู่ข้างกายเวินเจียอวี ต่อให้เวินเจียอวีจะไม่ถือสา ย่อมจะไม่พูดอะไร แต่ถึงอย่างไรก็ต้องหลีกเลี่ยง

วัดหนานหลิงกว้างใหญ่มาก มีวิหารและอาคารสูงเป็นร้อยหลัง บนยอดเขามีที่ราบขนาดใหญ่แห่งหนึ่งที่สามารถสร้างหอคอยเล็กๆ ได้ ด้านหลังมีลานขนาดใหญ่ นอกจากเหล่าสตรีในวังที่ออกมาฝึกตนกันอย่างเจียบๆ แล้ว ยังมีเหล่าสตรีที่เป็นพระญาติของราชวงศ์ที่อาจทำเรื่องผิดพลาด จึงถูกส่งมาพักผ่อนบนภูเขา

ในอารามแม่ชีมีรูปปั้นเคารพอยู่นับร้อยองค์ ทุกองค์ล้วนถูกเคลือบด้วยผงสีทอง ดูระยิบระยับเป็นประกายเป็นพิเศษ

เซวียเหมยและเวินจินเดินดูรอบๆ โดยมีชั้นที่สองคนตามมาด้วย เดินไปได้สองสามก้าวเวินจินพลันเอ่ยกับเซวียเหมยว่า "พี่เหมยวันนี้รองเท้า ถุงเท้า และกระโปรงของท่านคล้ายกับของข้ามากเลย"

เซวียเหมยจึงก้มหน้าลงมอง

ปกติแล้วนางจะสวมชุดล้าลองสาบตรง นั่นคือชุดที่ท่อนบนกับท่อนล่างเย็บติดกัน ทว่าครั้งนี้ท่อนบนกลับสวมเสื้อและท่อนล่างสวมกระโปรงอย่างหาได้ยาก

เซียวจิ้งเจิงเป็นคนจัดเตรียมกระโปรงให้นาง เป็นกระโปรงผ้าไหม

สีขาวยิ้มๆ และสองเท้านางยังสวมรองเท้าสีขาวปักลายดอกโบตั้นสีเงิน ซึ่งลวดลายเหมือนกับของเงินจิ้นอย่างไรอย่างนั้น

เซวี่ยเหมยตกตะลึงไปเล็กน้อย ฉบับล้นนั้นก็ถามเงินจิ้น "เจ้าชอบสวมกระโปรงสีขาวหรือ อยู่ในวังก็แต่งกายเช่นนี้ได้หรือ"

"ได้สิ" เงินจิ้นเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "รองเท้าและกระโปรงเป็นสีขาวถึงจะงาม พี่เหมย ผ้าไหมสีขาวของข้ามีราคาแพงละหนึ่งร้อยตำลึง ไม่ใช่ชุดไว้ทุกข์ เดิมทีในวังไม่อนุญาตให้สวมชุดสีขาว พี่หญิงจ้วยังว่าข้าต่อหน้าไทเฮา แต่ไทเฮาบอกว่าชนชั้นสูงในวังล้วนร่างกายแข็งแรง ไม่ถือเป็นการลบหลู่ผู้ใด อีกอย่างนำผ้าขาวมาทำเป็นเสื้อตัวในหรือชุดอื่นๆ ที่ใส่ไว้ด้านในมันสิ้นเปลืองเกินไป ผ้าขาวชนิดนี้มีราคาแพงปานนั้น เามาสวมไว้ด้านนอกแล้วงดงามมาก ผ้าบาทเองก็ตรัสชมข้า"

เซวี่ยเหมยนิ่งอึ้ง ในที่สุดนางก็เข้าใจแล้วว่าชุดที่เซียวจิ้งเจิงเตรียมให้นางได้วัดฤติบมาจากที่ใด

ที่แท้ก็มาจากซีไทเฮา

ซีไทเฮาเองก็ตามใจเงินจิ้นมาก

บางทีหากฮ่องเต้มีความสุข วังหลวงก็จะดีขึ้น ดังนั้นซีไทเฮาจึงปฏิบัติกับสตรีตำแหน่งในทุกคนที่ได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้เป็นอย่างดีสินะ

เซวี่ยเหมยคิดมาถึงตรงนี้ก็สงสัยว่าตนคงต้องรับผิดชอบความผิดพลาดแทนผู้อื่นแล้ว

นางดึงเงินจิ้นไว้แล้วเอ่ยกับอีกฝ่ายว่า "เจ้าอยู่ที่นี่ก่อน ช่วยข้าขอพรพระโพธิสัตว์หน้อย ขอให้ข้าสมปรารถนา ข้าจะออกไปสักประเดี๋ยว เจ้าต้องรอข้าอยู่ที่นี่ เข้าใจหรือไม่"

เวินจินพลันรู้สึกงุนงง

"พี่เหมย ท่านจะไปที่ไหนหรือ" เวินจินไม่สบอารมณ์แล้ว "ข้าอยาก
ไปด้วย"

"เจ้าไม่เชื่อฟังข้าหรือ" เซวียเหมยเอ่ยถามนาง

เวินจินและเวินเจานั้นเหมือนกัน ทั้งสองล้วนคิดว่าการเชื่อฟังคำพูด
ของเซวียเหมยเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลแล้ว นางจึงพยักหน้า "ได้ ข้าจะ
รออยู่ที่นี้"

นางเลือกเบาะรองนุ่มๆ มาหนึ่งอันแล้วคุกเข่าลง เริ่มโขกศีรษะขอพร

เซวียเหมยเดินออกมาเฝ้ากับขันที่ทั้งสองว่า "พวกเจ้าต้องเฝ้า
เจียววี่ไว้ให้ดี ห้ามให้เจียววี่ไปกับผู้ใด เข้าใจหรือไม่"

ขันที่ตอบรับ

เซวียเหมยจากไปทันที

นางคิดจะไปหาเซียวหมิงอวี่ แต่กลับพบเซียวจิ้งเจิงเข้าเสียก่อน

"สุนัขของวัดอยู่ที่ใดเพคะ" เซวียเหมยเอ่ยถาม

เซียวจิ้งเจิงเอ่ย "ข้าจะพาเจ้าไป มันอยู่ที่ครัวด้านหลัง ตรงนั้นมีรัง
ของมันอยู่"

พวกเขาสองคนเดินตรงไปที่ครัวด้านหลังอย่างเงียบเชียบ

เมื่อมาถึงรังของสุนัขก็พบว่าสุนัขตัวนั้นกำลังนอนหลับอยู่ มันขดตัว
เป็นก้อนกลมๆ

เซวียเหมยยื่นมือไปอุ้มมันออกมาทันที

เมื่อวิ่งออกมาถึงได้พบว่าสุนัขเหมือนจะกินอะไรเข้าไปจึงมีน้ำลาย
ฟูมปาก

เซียวจิ้งเจิงเข้ามาช่วยเซวียเหมยอุ้มสุนัข แล้วหลบหลีกผู้คนมาอยู่

ด้านข้าง ซ่อนตัวอยู่หลังก้อนหินก้อนหนึ่ง

ยาพิษในสมัยโบราณมีอยู่เพียงไม่กี่ชนิด เซวียเหมยเห็นท่าทางของ
สุนัขตัวนี้เหมือนเพิงกินสารหนูเข้าไป ซึ่งมันยังไม่ออกฤทธิ์เต็มที่

นางจึงป้อนยาที่ทำให้มันอาเจียนก่อน

สุนัขเริ่มอาเจียนอย่างรวดเร็ว มันขย่อนข้าวคลุกเนื้อที่เพิงกินเข้าไป
ออกมาจำนวนมาก

เมื่อได้อาเจียนออกมาสุนัขก็รู้สึกสบายตัวขึ้นนิดหน่อย มันปรี๊ดตา
ขึ้นมองเซวียเหมย

เซวียเหมยฉีดยาถอนพิษให้มันเข็มหนึ่ง

ยาถอนพิษนี้เป็นยาที่ออกฤทธิ์แบบพิเศษ มันสามารถแก้พิษทั่วไป
ได้ ถูกคิดค้นขึ้นในยุคอวกาศ สามารถกำจัดพิษในร่างกายของแต่ละ
บุคคลหรือสิ่งมีชีวิตได้

เมื่อฉีดยาถอนพิษ สุนัขก็อาเจียนออกมาอีกครั้ง คราวนี้ทั้งอาเจียน
ทั้งถ่ายหนัก

เซวียเหมยจับตัวมันพลิกไปพลิกมารอบหนึ่ง เมื่อแน่ใจว่ามันไม่ตาย
แล้วก็เปลี่ยนมาฉีดยากล่อมประสาทให้มันเข็มหนึ่ง จากนั้นจึงให้น้ำเกลือ
เพื่อไม่ให้มันขาดน้ำ

เซียวจิ้งเจิงมองอยู่ด้านข้างโดยไม่ส่งเสียงใดๆ

"มีคนวางยาพิษสุนัข น่าจะเป็นคนที่อยู่บนภูเขา" เน้นนานเซียวจิ้งเจิง
ถึงได้เอ่ยขึ้น "เหตุใดต้องพุงเป่ามาที่เจ้า"

"อาจจะไม่ได้พุงเป่ามาที่หม่อมฉันหรอก" เซวียเหมยเอ่ย

309

ใจที่ตันแรงแรกถูกมนุษย์เกรตตรงทำลายแล้ว

แววตาของเซียวจิ้งเจิงเคร่งขรึม

เขารู้ความลับที่น่าอายของวังหลวง จึงไม่อยากให้เซวียเหมยเข้าวังบ่อยๆ เพราะกลัวว่าจะเกิดเรื่องในไม่ช้าก็เร็ว

ไม่คิดเลยว่ากลับมาเกิดเรื่องที่วัดหนานหลิง

พวกเขาสองคนแค่มาแช่น้ำพุร้อนเพื่อผ่อนคลายเท่านั้น

"เสื้อผ้าห่มมฉันในวันนี้เหมือนกับเวนเจียอวีฟอดี" เซวียเหมยเอ่ย

"ปกติแล้วห่มมฉันไม่ได้สังเกตว่านางสวมใส่อะไร คิดไม่ถึงว่าจะถูกเล่นงานเข้าแล้ว"

เซียวจิ้งเจิงกล่าวขึ้น "เจ้าหมายถึงสุนัขตัวนั้นจำคนจากเสื้อผ้าชุดนี้หรือ สุนัขคงไม่ได้โง่ถึงเพียงนั้นกระมัง"

สุนัขมีประสาทรับกลิ่นที่ว่องไวมาก แต่สายตากลับมองเห็นได้ในระดับธรรมดา แยกสีสັນไม่ออก

ต่อให้สวมเสื้อผ้าเหมือนกัน ขอแค่ในตัวมีกลิ่นที่ผิดปกติ สุนัขก็อาจจะได้กลิ่น

"หม่อมฉันเดาว่าคนที่จัดการเรื่องนี้คงเตรียมเสื้อผ้าและกลิ่นมา เป็นเครื่องหอมที่เวินเจียววีใช้บ่อยๆ แต่สุนัขถูกวางยา มันจึงสูญเสียประสาทรับกลิ่นไปชั่วคราว ทำให้จำคนผิด" เซวียเหมยเอ่ย

สีหน้าของเซียวจิ้งเจิงพลันเคร่งขรึมขึ้น

สุนัขถูกให้น้ำเกลืออย่างรวดเร็ว

ของเหลวในร่างกายของมันถูกเติมเต็ม ทว่าฤทธิ์ของยากล่อมประสาทยังไม่หมด สุนัขจึงนอนหมอบตัวแข็งทื่อ ไม่ขยับเขยื้อน มีเพียงดวงตาที่กลอกไปมาได้

เซวียเหมยคือทาสแมว จึงไม่ค่อยชอบสุนัขนัก นางลูบศีรษะของมันอย่างแผ่วเบา พลันขบคิดว่าตนได้ช่วยชีวิตมันเอาไว้

"ห้ามกัดซ้ำอีกล่ะ มิเช่นนั้นข้าจะไม่พอใจแล้วนะ" เซวียเหมยเอ่ยด้วยรอยยิ้ม

สุนัขจะฟังออกได้อย่างไร

มันเพียงแต่กลอกตาไปมา กะพริบตาบริบๆ อย่างไร้เรี่ยวแรงพลางมองมาทางเซวียเหมย

เซียวจิ้งเจิงพาสุนัขกลับไปส่งอย่างรวดเร็วและทำด้วยความเงียบเชียบ เขาเคลื่อนไหวย่างฉับไวและคล่องแคล่ว พริบตาก็หายไประหว่างรอย

เหล่าองครักษ์และองครักษ์ลับลั่นวนปกป้องฮ้องเต้และก๊วยเฟยอยู่

องครักษ์ลับของเซียวจิ้งเจิงเองก็ซ่อนตัวอยู่ในที่มืด คอยจับตาดูสถานการณ์เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีผู้ใดเห็นการเคลื่อนไหวกเล็ๆ นี้นของท่านฮ่องและจวินจู่

เซวียเหมยเปลี่ยนมาอยู่ตรงหน้าวิหารแห่งหนึ่ง คุณเข้าคารวะ
พระโพธิสัตว์ที่อยู่ด้านใน หลังจากผ่านไปชั่วครู่เซียวจึงแจ้งก็มาตามหานาง
ทั้งสองเดินออกไปด้วยกัน

"จัดการเป็นอย่างไรบ้างเพคะ" เซวียเหมยเอ่ยถามเขา
เซียวจึงแจ้งตอบ "ข้าทั้งองค์รักษัลบไว้แถววังสุนัข หากมีผู้ใดเข้าใกล้
มันก็จะจับไว้ เจ้าวางใจเถิด"

เซวียเหมยพยักหน้า
เมื่อเดินอ้อมสระเปียงวนไปก็พลันมีสายลมพัดเข้ามาหอบหนึ่ง
ตามมาด้วยความเย็นจากบนยอดเขา ทำให้เซวียเหมยสะดุ้งโหยง

เซียวจึงแจ้งพลันเบี่ยงตัวตามจิตใต้สำนึก ขว้างลมนั้นไว้แทนนาง
และถอดเสื้อคลุมกันลมของตนเองออกมาคลุมให้นาง

เซวียเหมยมีเสื้อคลุมกันลมแล้ว จึงเอ่ยด้วยรอยยิ้มว่า "ไม่ต้องหอรอก
เพคะ หากพระองค์ต้องลมเย็นจนเจ็บป่วย หม่อมฉันยังต้องรักษาพระองค์
อีก เปลืองยาของหม่อมฉันนะเพคะ"

เซียวจึงแจ้งเลิกคิ้ว ดึงนั่นมาสำคัญกว่าข้าหรือ

เวลาเที่ยงวัน แสงแดดหลังหิมะตกสว่างสดใส บนหลังคาศาลเจ้า
ของวัดหนานหลิงมีหิมะทับถมอยู่เต็มไปหมด ซึ่งยามนี้กลับไม่ละลาย ไม่มี
น้ำไหลลงมา มีเพียงแสงอาทิตย์ที่สดใสส่อง ขั้บให้หิมะเป็นผลึกสีขาว
แวววาว

เซียวจึงแจ้งพลันขยับเข้าประชิดนางมากกว่าเดิม แล้วเอ่ยถามนาง
ว่า "ยาที่เจ้าใช้กับข้าเป็นการสิ้นเปลืองหรือ"

เซวียเหมยพลันได้กลิ่นเครื่องหอมบนร่างกายของเขา

นี่ไม่ใช่กลิ่นของเขา แต่เป็นกลิ่นเสื้อคลุมกันลมตัวนั้นของเขาที่ถูก

คนของทางวัดชักอย่างสะอาด รวมถึงมีกลิ่นอายของวัดที่เก่าแก่ยาวนาน และเงียบสงบปะปนอยู่

นางใจเต้นระรัวทันที

ความรู้สึกบางอย่างแทบจะพุ่งทะลักออกมา ไอร้อนแล่นขึ้นมาที่พวงแก้มของนาง โชคดีที่สายลมหนาวเย็นบนยอดเขาพัดผ่านแก้มของนางจนกลายเป็นสีแดงเรื่อพอดี จึงช่วยอำพรางความรู้สึกที่แท้จริงของนางไว้ได้ หลังจากความร้อนบนแก้มนั้นลดลงไปเชียวเหมยถึงได้รู้สึกหนาวสั่น

เจ้าจะตื่นตื่นไปไย นางปล้นถามใจตนเองดู มีอะไรให้หน้าแดงกัน นางสนิทสนมกับเขาออกปานนี้ ยังต้องเป็นเช่นนั้นอีกหรือ เชียวเหมยเขินอายจนโกรธซึ่ง ถลึงตามองเชียวจิ้งเจิง "พูดมาสิเพคะ เหตุใดพระองค์จึงเข้ามาใกล้ถึงเพียงนี้"

เชียวจิ้งเจิง "..."

เชียวเหมยสะบัดแขนเสื้อลงแล้วหันกายออกเดิน "น่ารำคาญ"

นางสาวทำยาวๆ จนกระทั่งถูกเชียวจิ้งเจิงคว้าเอาไว้เพราะแรงดึงนั้น ร่างทั้งร่างของนางจึงโถมเข้าไปในอ้อมกอดของเชียวจิ้งเจิง

กลิ่นหอมฉุนพลันรุนแรงยิ่งขึ้น มันร้อนระอุและราวกับพุ่งโจมตีเข้าไปในหัวใจนาง คล้ายอยากจะทำอะไรบางอย่างกับนางไว้

เชียวเหมยจ้องมองเชียวจิ้งเจิง

เชียวจิ้งเจิงเพียงแค่ว่าคิดจะรังนางไว้ ไม่คิดว่าตนจะออกแรงมากเกินไป กลายเป็นกระทำการมิชอบตอนกลางวันแสกๆ เขาเองก็เขินอายมาก และการที่เชียวเหมยจับจ้องเขาไม่วางตาเช่นนั้นก็ยิ่งทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจ

เขาประคองเชวียหมยให้นางยืนอย่างมั่นคง

เชวียหมยกลับเสียดายมาก

หากเขาไม่ใช่บุรุษผู้เกรตตรงถึงเพียงนี้ หากเขาเองก็รู้สึกว่
บรรยากาศนั้นอบอุ่นมาก แล้วก้มหน้าลงมาสบตากับนาง มั่นใจว่าทั้งสอง
ต่างมีความรู้สึกให้กัน เชวียหมยต้องถือโอกาสนี้จุมพิตเขาแน่

แต่น่าเสียดาย บุรุษผู้เกรตตรงไม่ให้โอกาสนางเลยสักนิด เหมือน
กลัวว่านางจะเสียหายอย่างไรอย่างนั้น

หากท่านฮ่องทรวงหารรรยาได้ คงเป็นความดีที่สั่งสมมาตลอดชีวิต
แล้ว เชวียหมยวิจารณ์ในใจ

ผู้อื่นไม่ต้องพูดถึง นางเองก็ใกล้จะทนต่อไปไม่ไหวแล้ว

เมื่อขบคิดถึงการเป็นชายารู้อย่างยิ่ง ขบคิดเท่าใดนางก็ยังรู้สึก
ไม่อยากเป็นแล้ว

ผู้ใดจะอยากเป็นชายาของเขากัน!

เพียงแค่หาใครสักคนที่ดีกับนางเหมือนเชียวจิ้งเจิง นางจะไม่สามารถ
หาได้จากชายบ่าเรอแล้วให้กำเนิดบุตรเป็นของตนเองได้เชียวหรือ

รับรองว่าบุตรที่นางให้กำเนิดจะต้องกตัญญูและเอาใจใส่ดูแล
ยิ่งกว่าเชียวจิ้งเจิงแน่

จวนของนางสามารถเลี้ยงดูบุรุษรูปงามได้สองสามคน ทุกคนล้วน
ต้องใส่ใจและรักนาง

เชวียหมยยืนตัวตรง

องครักษ์ลับพลันปรากฏตัวขึ้นแล้วเอ่ยอะไรบางอย่างกับเชียวจิ้งเจิง
ด้วยเสียงแผ่วเบา

เชียวจิ้งเจิงพยักหน้าและให้เขากลับไป องครักษ์ลับจึงหายไปอย่าง

รวดเร็ว

เซวียเหมยพลงเก็บความคิดเหลวไหลของตนเองแล้วเอ่ยถามอย่าง
ร้อนใจ "มีอะไรหรือเพคะ"

"แม่ครัวที่รับหน้าที่ให้อาหารสุนัขทุกวันไปดูสุนัขแล้ว นางคิดว่าสุนัข
ตาย จึงร้องตะโกนให้คนไปรายงานชื่อไท่เจินหนิง" เซียวจิ้งเจิงเอ่ย

ยากล่อมประสาทที่เซวียเหมยคิดให้สุนัขยังไม่หมดฤทธิ์ หากสุนัข
ตัวนั้นไม่กะพริบตา ก็เหมือนกับตายแล้วจริงๆ...แต่เซวียเหมยมั่นใจว่า
มันยังมีชีวิตอยู่

"พวกเราไปดูความครึกครื้นกันเถิดเพคะ" เซวียเหมยเอ่ย "ต่อให้
พวกเราไม่ไป อีกเดี๋ยวก็มีคนมาเชิญพวกเราไปเองเพคะ"

เซียวจิ้งเจิงพยักหน้า

ยามที่พวกเขาสองคนไปถึง ฮ้องเต้และสตรีดำหนักในก็ติดตาม
ชื่อไท่เจินหนิงมาถึงแล้ว รวมทั้งเงินจันที่ถูกเซวียเหมยรั้งเอาไว้ก็มาด้วย

ชื่อไท่เจินหนิงอุ้มสุนัขตัวนั้นขึ้นมาด้วยสีหน้าโศกเศร้า "เหตุใด
มันถึง...ตอนเช้ายังดีๆ อยู่เลย นอกเสียจาก..."

เอ่ยจบนางก็มองมาที่เซวียเหมยแล้วหยุดพูดทันที

ทว่าผู้อื่นล้วนฟังเข้าใจ ต่างก็มองมาที่เซวียเหมยเช่นกัน

หัวคิ้วของฮ้องเต้พลันขมวดมุ่น

"เรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับจวินจู่ สุนัขตัวนี้ดูเหมือนจะถูกยาพิษนะ"

ถ่านไถ่ก๊วยเพยเอ่ยทันใด "ต้องตรวจสอบ มัดแม่ครัวผู้นั้นไว้และทบทวน
ให้ตาย ดูซิว่านางจะยอมรับหรือไม่"

คนอื่นๆ ต่างเงยบขี้ม

ฮ้องเต้พลันขมวดคิ้วแน่นยิ่งกว่าเดิม

ยามนี้ก็มีคนวิ่งเหาะๆ เข้ามาด้วยสีหน้าโศกเศร้า "ถวนถวน ถวนถวน เจ้าเป็นอะไร!"

หญิงสาวอายุประมาณยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดปีผู้หนึ่งแต่งกายเรียบง่ายแต่กลับปล่อยผม น่าจะเป็นผู้ฝึกตนของวัดหนานหลิง

"อยู่ดีๆ เหตุใดถวนถวนถึงตายได้ล่ะ" ใบหน้าของหญิงสาวเต็มไปด้วยคราบน้ำตา "ผู้ใดฆ่ามัน ถวนถวนเกิดในดวงตาของพระพุทธองค์ มันมองเห็นปีศาจได้"

ทุกคน "..."

จ้าวเจียวี่ที่อยู่ด้านข้างดูเหมือนจะสนใจเรื่องนี้เป็นอย่างมาก นางไม่สนใจว่าฮ่องเต้และถานไถก๊วยเฟยจะอยู่ที่นี้ เข้าไปประคองสตรีผู้นั้นเอาไว้ "ท่านคือผู้ใด อย่าเสียมารยาทต่อพระพักตร์"

ยามที่จ้าวเจียวี่พูดจา เซวียเหมยเห็นนางกำมือของสตรีผู้นั้นเอาไว้แน่น

เห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายกลับไม่เข้าใจความหมายของนาง ยังคงเอ่ยอย่าง 'ไม่สูงส่งไม่ต่ำต้อย' * ว่า "ข้าคือซ่งเจาอี้ของฮ่องเต้พระองค์ก่อน ข้าเป็นคนเลี้ยงดูถวนถวนมา"

ทุกคนต่างมองไปที่ซือไท่เงินหนิง

ซือไท่เงินหนิงพลันเอ่ยว่า "ใช่ ถวนถวนเจ็บขาเมื่อครั้งเดือนก่อน ต้องขอขอบคุณซ่งเจาอี้ที่ช่วยดูแลมัน"

"ข้ามองว่ามันคือสมบัติล้ำค่าของข้า เป็นผู้ใดฆ่ามัน!" ซ่งเจาอี้เอ่ยด้วยเสียงที่ดังยิ่งกว่าเดิม

นางคือสนมของฮ่องเต้องค์ก่อน หากยึดตามคำสั่งสอนของบรรพบุรุษ

* 'ไม่สูงส่งไม่ต่ำต้อย' หมายถึงไม่แข่งแกร่งจนดูเย่อหยิ่ง ไม่ถ่อมตัวจนดูต่ำต้อย

นางก็คือแม่เลี้ยงของฮ้องเต้

ฮ้องเต้จึงไม่กล้าโมโหนาง

จ้าวเจียววีพลันรีบร้อนเอ่ยว่า "ไม่มีผู้ใดฆ่ามัน ยามที่พวกเรามาถึง มันก็เห่าไล่เชิงหยางจวินจู๋ ยามนั้นดูไม่ค่อยปกติ มันป่วยเป็นอะไรหรือไม่"

ซ่งเจ้อก็กำลังโกรธซึ่ง ทว่าดวงตากลับมีแววประหลาดใจฉายแวบผ่าน

เจ้าจะทุกขใจก็ทุกขใจได้ จะโกรธซึ่งก็ได้ แต่ประหลาดใจนี้มัน

หมายความว่าอย่างไร

เพราะเปลี่ยนคนแล้ว ดังนั้นจึงตกใจสินะ

เซวียเหมยมองจ้าวเจียววี แล้วก็มองซ่งเจ้อที่ ช่วงขณะนั้นนางพลัน
รู้แจ้งในใจ

นางรับเคราะห์แทนวินจิ้นแล้วจริงๆ

310

การรวมหน้ากันส่วนตัว

ซึ่งเจาอี้เก็บสีหน้าตกตะลึงไปอย่างรวดเร็ว กระนั้นเซวียเหมยและเซียวจิ้งเจิงก็สังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงทางสีหน้าเพียงเล็กน้อยนั้นของนางแล้ว

แม้ว่าเซียวหมิงอวี่จะเห็นเช่นกัน แต่เขาก็ไม่เข้าใจ เพียงแค่ติดค้างอยู่ในใจเล็กน้อยเท่านั้น

สุนัขที่ตัวแข็งที่อุกถูกซื้อไปเจินหนิงอุ้มเอาไว้ในอ้อมกอด ซึ่งเจาอี้เอะอะโวยวาย คนอื่นๆ ต่างมีสีหน้าแตกต่างกันไป แต่จวินอ๋องน้อยกลับรู้สึกว่่าเรื่องนี้ไม่ธรรมดาอย่างที่เห็น

จวินอ๋องน้อยและเซวียเหมยรู้จักกันมานานแล้ว เซวียเหมยที่เขารู้จักไม่ใช่คนที่พอมองเค้าวางออกจะยอมให้ผู้อื่นรังแก ยอมปล่อยให้ผู้อื่นบอกว่านางเป็นคนฆ่าสุนัข 'ดวงตาพระพุทธรองค์' แล้วสาदन้าสกปรกใส่นางแน่

ดังนั้นเซียวหมิงอวี่จึงมองดูเซวียเหมย

เซวียเหมยมีสีหน้าราบเรียบ แล้วยังกะพรืดตาให้เซียวหมิงอวี่ปริบๆ

ส่งสัญญาณบอกให้เขาคอยดูละครสนุกอย่างลับๆ

เซียวหมิงอวี่ "..."

เขายังเป็นห่วงนาง นางกลับสงบนิ่งและผ่อนคลายเสียได้

ช่างเป็นห่วงอย่างเสียเปล่าจริงๆ

แต่สุนัขตายไปแล้ว ตาเหลือก ท่าทางเหมือนตายอย่างไม่สงบด้วย
เซวียเหมยจะผ่านเคราะห์กรรมนี้ไปได้อย่างไรกันนะ

จะพิสูจน์อย่างไรว่านางไม่ได้เป็นคนฆ่าสุนัข หรือมีหลักฐานแน่นหนา
ว่าผู้อื่นเป็นคนฆ่าสุนัข

ไม่ว่าผู้ใดจะเป็นคนฆ่ามัน ล้วนเป็นเพราะสุนัขตัวนี้เห่านาง มันถึง
ได้ตาย ฮ่องเต้ต้องสงสัยนางแน่

แต่ไหนแต่ไรฮ่องเต้ก็เป็นคนอ่อนไหวเชื่อคนง่ายอยู่แล้ว

ทางด้านซ่งเจาก็ก็ทั้งรำให้ทั้งเอ่ยว่า "ถวนถวนยังดีๆ อยู่เลย
เหตุใดถึงมาจากไป ฝ่าบาท พระองค์ต้องตัดสินนะเพคะ พระองค์คือมังกร
ที่แท้จริง เป็นถึงโอรสสวรรค์ จะต้องกำจัดปีศาจได้แน่"

ฮ่องเต้พลันรู้สึกทุกข์ใจอยู่สองสามส่วน

เขานึกถึงสีหน้าตกใจของเซวียเหมย และคิดถึงฝีมือการแพทย์
อันน่าอัศจรรย์ใจของนาง

ก่อนหน้านี้เซวียเหมยก็มีเพียงหลูฉีในตำนานที่กล้าผ่าอกเปิดท้อง
เวลานี้มีเพียงเซวียเหมยที่ทำได้ ฝีมือด้านการแพทย์ของนางน่าตกตะลึง
ถึงเพียงนั้น เกือบสองปีแล้วผู้อื่นก็ยังไม่กล้าทำเช่นนั้น

ฮ่องเต้รู้สึกว่เซวียเหมยเป็นปีศาจ แต่ไฟสีแดงตรงหว่างคิ้วของนาง

ก็เหมือนกับพระโพธิสัตว์มาก ฮ่องเต้จึงรู้สึกว่านางอาจจะเป็นเทพเซียน กลับชาติมาเกิด ไม่ใช่ปีศาจ

สรุปแล้วความรู้สึกของฮ่องเต้ที่มีต่อเซวียเหมยนั้นซับซ้อนมาก

ถวนถวนถูกพบที่ดวงตาของพระพุทธร่องค์จริง ภิกษุผู้มีชื่อเสียงหลายรูปต่างขึ้นมาดูมันที่วัดหนานหลิงและพากันบอกว่ามันเป็นสุนัขศักดิ์สิทธิ์ที่กลับชาติมาเกิด คอยคุ้มครองฮ่องเต้และแคว้นให้อยู่เย็นเป็นสุข อีกทั้งยังมองเห็นมารปีศาจในได้หล้าได้

จู่ๆ มันก็เห่าเซวียเหมย นี่ไม่ค่อยปกตินัก...

"ทหาร พาแม่ครัวมา ต้องสืบหาความจริงในเรื่องนี้!" ฮ่องเต้เอ่ย

"เสด็จจุ่งไม่สู้..." เซียวหมิงอวี่เอ่ยปากอยากจะขอร้อง

ถานไถก๊วยเพยเองก็กล่าวว่า "ฝ่าบาท..."

พวกเขาสองคนเพิ่งจะพูดก็ถูกฮ่องเต้ตัดบทด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด "เจียบ! วันนี้นำเห็นเรื่องนั้นมาถวายด้วยตาของตนเอง จะต้องตัดสินอย่างยุติธรรมให้ได้"

แม่ครัวจึงถูกพาตัวมาอย่างรวดเร็ว

แม่ครัวบอกว่าสุนัขปกติดีมาโดยตลอด เวลานี้หลังจากที่มันกินอาหารเข้าไปปกติจะต้องนอนหลับ จนกระทั่งเที่ยงวันถึงจะตื่นมากินข้าว ยามบ่ายและยามเย็นก็จะวิ่งวนรอบๆ วัดหนานหลิง

"มันยังดีอยู่เลย กินอิ่มนอนหลับ ไม่มีอะไรผิดปกติเพคะ" แม่ครัวเอ่ย "วันก่อนมันเพิ่งถูกส่งกลับมา ก่อนหน้านั้นมันขาหัก เป็นขังเจาอี้ที่ดูแลมัน"

ฮ่องเต้พลันมองไปที่ขังเจาอี้

ขังเจาอี้กล่าว "ฝ่าบาท หม่อมฉันเลี้ยงดูถวนถวนเป็นอย่างดีไม่มีทาง

ที่ส่งกลับมาสองวันจะเกิดเรื่องอย่างแน่นอน จะต้องมีคนฆ่ามันแน่ หรือ อาจจะมีมัน ถอนถอนร่าเริงที่สุด ฝ่าบาท..." เอยไปพลางน้ำตาของนาง ก็ไหลลงมา

จ้าวเจี๋ยอวี่ปลุกปลอบนาง บอกนางว่าอย่าเสียใจไปเลย

"ฝ่าบาท ภูเขาแห่งนี้เจียบสงบมากสำหรับผู้ฝึกตน เจ้าก็มีถวนถวน เป็นสหาย ถึงได้รู้สึกดีขึ้น ยามนี้ถวนถวนมาจากไปอย่างไร้ได้รับความ เป็นธรรม นางจึงเสียใจมาก ฝ่าบาท หม่อมฉันก็ทุกข์ใจยิ่ง พระองค์โปรด ทรงตัดสินเรื่องนี้ด้วยพระคะ" น้ำเสียงของจ้าวเจี๋ยอวี่โศกเศร้าอาดูร

ถาในถ้ำก็เพยถถึงตามองจ้าวเจี๋ยอวี่

นางนี่ละที่ก่อปัญหา

จ้าวเจี๋ยอวี่ห่อไหล่ ก้มหน้างูต

ฮ้องแต่รู้สึกร้อนใจไม่เป็นสุข "ทหาร ไปสืบมาว่าวันนี้สุนัขกินอะไร เข้าไป"

ผู้บัญชาการทหารราชวงศ์จักรีพลันปรากฏตัวขึ้นและตอบรับอย่าง นอบน้อม ก่อหน้ากายมุ่งหน้าไปที่ห้องครัว

ทางนี้ซึ่งเจ้าอู่ก็ยังคงรำให้ นางรำให้ไปพลางเอยกับฮ้องแต่และ ซื่อไท่เงินหนึ่งไปพลาง "ไม่ผู้นำถวนถวนไปฝังไว้ที่ได้ต้นสาถิที่เรือนของ หม่อมฉัน เพราะหม่อมฉันเป็นคนดูแลมันมา หากมันอยู่กับหม่อมฉัน ตลอดก็คงไม่ถูกผู้อื่นทำร้ายเช่นนี้"

"เจ้าอู่ ท่านอย่ากล่าวเช่นนั้นเลย" จ้าวเจี๋ยอวี่เอย อยากให้นางสงบใจ ลงเล็กน้อย

เรื่องมันเกิดข้อผิดพลาดขึ้นแล้ว

จ้าวเจี๋ยอวี่และซ่งเจาอู่เป็นคนบ้านเดียวกัน พวกนางล้วนเป็นคน

เจียงหนิง

ซึ่งเจาอี้อายุได้สิบหกปีก็เข้าถวายตัวให้อ๋องเต๋องค์ก่อนนางจากบ้านมาไกล ทว่านางเพิ่งจะถูกแต่งตั้ง อ๋องเต๋องค์ก่อนยังไม่ทันได้รักใคร่เอ็นดูนาง วันต่อมาก็เสด็จสวรรคตไปเสียแล้ว

เป็นเพราะนางถูกแต่งตั้งแล้ว จึงกลายเป็นสตรีของอ๋องเต๋ ไม่อาจกลับบ้านเดิมได้

นางและเหล่าสนมชายาคนอื่นๆ ก็ล้วนเหมือนกัน เพราะว่าอายุยังน้อยเกินไป เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเรื่องวุ่นวายขึ้น แต่ละคนจึงถูกซีไทเฮาจัดให้มาอยู่ที่วัดหนานหลิง ไม่อนุญาตให้พวกนางอยู่ในวัง

ซึ่งเจาอี้หน้าตางดงามมาก แต่ยามที่อ๋องเต๋องค์ปัจจุบันยังเป็นองค์รัชทายาท อดีตอ๋องเต๋และสกุลซีก็ใส่ใจดำหนักในของเขามาก จึงเลือกสตรีรูปโฉมงดงามให้เขาไม่น้อย

เมื่อหญิงงามที่อยู่ข้างกายมีมากแล้ว เขาจึงไม่ถูกความงดงามทำให้หลงมัวเมาง่าย ๆ

หากไม่ใช่ความงดงามระดับเวินเจียววี่หรือจิวเจียววี่ย่อมไม่อาจเข้าตาอ๋องเต๋ได้

เมื่อต้องมาใช้ชีวิตอยู่บนภูเขาเช่นนี้ ซึ่งเจาอี้รู้สึกเจ็บปวดทุกข์ทรมานมาก

ที่วัดหนานหลิงห้องฟ้ามืดครึ้มอากาศหนาวเย็นตลอดทั้งปี อาหารก็จืดชืด ทั้งยังไม่อาจไปที่ใดได้ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นางผู้เกิดในดินแดนที่เจริญรุ่งเรืองทุกข์ทรมานเป็นอย่างมาก

นางอยากกลับบ้านยิ่งนัก

วันหนึ่งมีคนมาหานาง เป็นฮูหยินของรองเสนาบดีกรมพิธีการจาก

เมืองหลวง อีกฝ่ายบอกว่าจ้าวเจียอวี่และนางคือคนบ้านเดียวกัน และ
จ้าวเจียอวี่ก็อยากเข้าพบนาง

ตั้งแต่นั้นมาพวกนางสองคนก็เริ่มส่งข่าวให้กัน

โดยเฉพาะหลังจากที่เวินจิ้นเข้าวัง จ้าวเจียอวี่ก็ส่งจดหมายมาหา
ซ่งเจาอีหลายครั้งผ่านทางสวณินของรองเสนาบดีกรมพิธีการ

พวกนางสองคนนัดหมายกันไว้ว่าจะใช้สัญลักษณ์ลับเขียนจดหมาย
แม้แต่สวณินของรองเสนาบดีก็ยังอ่านไม่ออก

ในยามที่ซ่งเจาอีเปิดเผยว่าตนอยากไปจากวัดหนานหลิงเพื่อกลับไป
บ้านเกิดนั้น จ้าวเจียอวี่ก็บอกว่าตนจะช่วย แต่ก่อนจะเอ่ยถึงเรื่องนั้น
นางต้องการความช่วยเหลือบางอย่างจากซ่งเจาอี

หนึ่งเดือนก่อนจ้าวเจียอวี่ขอออกจากวังเพื่อไปไหว้พระที่วัดหนานหลิง
จากนั้นก็ได้พบกับซ่งเจาอี ทั้งสองวางแผนลับกันมานาน

'ข้าไม่มีความคิดอื่น ไม่ต้องการให้ท่านสังหารใคร ขอแค่ท่านรั้ง
เวินเจียอวี่ไว้ที่วัดหนานหลิงได้ ให้นางฝึกตนอยู่ที่นั่นไปตลอดชีวิตก็นับว่า
สมควรปรารถนาข้าแล้ว' จ้าวเจียอวี่เอ่ย 'ถึงยามนั้นข้าจะชักจูงฝ่าบาท
ให้เขาปล่อยท่านกลับบ้านเกิด'

ทั้งสองจึงตกลงกันเช่นนี้

ซ่งเจาอีอยากกลับบ้านมาก

นางยังไม่นับว่าอายุมาก บิดาและมารดายังมีชีวิตอยู่ หลังจากทีนาง
กลับไปไม่แน่ว่าจะแต่งงานได้อีกครั้ง และมีชีวิตเป็นของตนเอง ต่อให้
ไม่อาจแต่งงานได้ นางกลับไปก็ยังมีชีวิตที่ปกติได้

นางทนทุกข์ทรมานที่วัดหนานหลิงมามากพอแล้ว

ซ่งเจาอีจึงใจทำให้ถวนถวนได้รับบาดเจ็บ และเป็นคนดูแลมันด้วย

ตนเอง โดยให้บ่าวรับใช้สวมชุดกระโปรงสีขาวและใช้กลิ่นใบหมี่เตี๋ย*
ไปเตะถวนถวน ผีก็ให้ถวนถวนเห็นกระโปรงสีขาวหรือได้กลิ่นใบหมี่เตี๋ย
ก็จะส่งเสียงเห่า

ปกติแล้วสุนัขตัวนี้จะถูกเลี้ยงดูอยู่ที่ลานด้านหลัง เมื่อมีแขกสูงศักดิ์
มาเยือนก็จะไม่ปล่อยออกมา

ทว่าวันนี้ซึ่งเจ้าอึ้งเจี๋ยตั้งใจปล่อยถวนถวนออกมา

เดิมเจ้าสุนัขขอยากนอนตอนเช้า ทำทางมันดูดีริย แต่ซึ่งเจ้าอึ้งเจี๋ย
ป้อนยาให้มันคึกคักขึ้นมา น่าเสียดายที่จมูกของมันรับกลิ่นได้ไม่ค่อยดี
นัก

ถวนถวนจำคนผิดตั้งคาด

จ้วเจี๋ยอวี่เสียใจเป็นอย่างมาก จึงคิดว่าช่างมันเถิด ถึงอย่างไรนาง
และเซวียเหมยก็ไม่ได้มีความแค้นเคืองต่อกัน ไม่จำเป็นต้องทำร้าย
อีกฝ่าย

แต่ซึ่งเจ้าอึ้งเจี๋ยกลับไม่ยอม

เดินมาถึงขั้นนี้แล้ว จะไม่เดินไปอีกขั้นหรือ หากบอกว่าเจิงหยางจวินจู้
คือปีศาจ บีบให้นางฝึกตนอยู่บนภูเขา ซึ่งเจ้าอึ้งเจี๋ยหาคนที่เป็ศัตรูของ
เจิงหยางจวินจู้ ให้คนพวกนั้นซาบซึ้งใจต่อนางได้

ตัวอย่างเช่น เหยียนผิงจวินจู้ซื้ออาหาร นางยอมไม่ยอมช่วย
เจิงหยางจวินจู้แน่

วัดคือสถานที่ที่รู้ข่าวสารทุกอย่างมากที่สุด ซึ่งเจ้าอึ้งเจี๋ยได้รู้ว่า
เซวียเหมยและซื้ออาหารมีความขัดแย้งกันพอดี

ดังนั้นซึ่งเจ้าอึ้งเจี๋ยจึงลอบยั้มพลางทุ่มเทกับการแสดงมากยิ่งขึ้น

* ใบหมี่เตี๋ย หมายถึงโรสแมรี่

"หม่อมฉันอยากตามถวนถวนไป" ซึ่งเจาอีถอนสะอื่นแล้วเอ่ย
 "มันจะต้องเห็นปีศาจ ถูกปีศาจฆ่า ฝ่าบาท พระองค์ลองทอดพระเนตร
 ดุสิเพคะ หากมีปีศาจจริง ห้ามปล่อยลงจากภูเขาเด็ดขาดนะเพคะ อย่า
 ปล่อยให้ไปทำร้ายแคว้นของพระองค์ให้นางอยู่ฝึกที่วัดแห่งนี้เถิดเพคะ"
 ครั้งนี้ฮ่องเต้มองมาทางเซวียเหมยอย่างไม่ปิดบังเลยสักนิด
 เซวียเหมย "..."

ครอโยบ

311

กุนัพันธ์แล้ว

ฮ้องเต็มองมาเช่นนี้ ความหมายย่อมชัดเจนมาก

เหล่าสนมชายาในที่นั้นทุกคนล้วนมีชีวิตอยู่ตามเจตจำนงอันศักดิ์สิทธิ์
ต่อให้ฮ้องเต้กล้าเสี่ยงเปลี่ยนไป พวกนางก็สามารถตีความหมายได้เป็น
ร้อยความหมาย และยิ่งไปกว่านั้นฮ้องเต้ยังตรงไปตรงมาเป็นอย่างมาก

ถ่านไถ่ก๊วยเพยใจเต้กระวัทันที่ ชูเพยพลันทำอะไรไม่ถูก สตรี
ตำแหน่งสูงส่งทั้งสองล้วนชื่นชอบเขี้ยวเหมยมาก แต่พวกนางก็ไม่กล้า
ล่วงเกินฮ้องเต้

เขี้ยวเหมยอวยังคิดจะเอ่ยโน้มน้าวอะไรบางอย่าง

เขี้ยวจิ้งเจิงกลับก้าวออกมาข้างหน้าเสียก่อน ยืนขวางอยู่ด้านหน้า
เขี้ยวเหมย "เสด็จพี่ พระองค์อย่าให้คนชั่วมาช่วย! เหมยเอ๋อร์คือว่าที่
ภรรยากระหม่อม เสด็จพี่เองก็สงสัยว่ากระหม่อมคือปีศาจหรือพะยะค่ะ"

ฮ้องเต้ "...

นางยังไม่ใช่ภรรยาของเจ้า ไม่เกี่ยวอะไรกับเจ้าเลยสักนิด

ร่ายอ่องเป็นเทพสงครามที่มีความสามารถอันไร้เทียมทาน กุมอำนาจทางทหารไว้ในมือ ต่อให้เขาอยู่ที่เมืองหลวงก็สามารถควบคุมสถานการณ์ของเมืองไปหยาได้ เขาคือขุนพลของฮ่องเต้ และเขาก็ต้องเป็นต่อไป!

นอกจากเซียวจิ้งเจิงแล้ว คนอื่นๆ ก็ไม่มีประสบการณ์ในการต่อสู้กับชาวซงหนู่เท่าใดนัก พวกเขาอาจจะรักษาเมืองไปหยาเอาไว้ไม่ได้

หากสูญเสียเมืองไปหยาไป เมืองหลวงจะต้องเกิดเรื่องในอีกไม่ช้าแน่ แคว้นจะไม่มั่นคง แล้วฮ่องเต้จะให้ใครเป็นคนดูแลละ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นซีไท่เฮาที่คอยๆ พุดใส่หูฮ่องเต้ จนทำให้ฮ่องเต้ไม่เคยเคลือบแคลงใจในตัวเซียวจิ้งเจิง

"เจ้าคือสตรีชั่ว ข้าว่าเจ้านั้นละที่เป็นปีศาจ!" เซียวจิ้งเจิงมองซ่งเจาเอี้อย่างเย็นชา

ซ่งเจาเอี้อีกถูกสายตาของเขาทำให้ตกใจจนรู้สึกหวาดกลัว

ฮ่องเต้เองก็ไม่ได้มีท่าทีเฉียบขาดนัก

ซ่งเจาเอี้อะไรสงสัยเลยสักนิดว่าร่ายอ่องอาจจะสังหารนางได้ตลอดเวลา แต่นางไม่อาจพ่ายแพ้ได้

มาถึงขั้นนี้แล้ว นางไม่อาจล้มเหลวในขั้นสุดท้ายได้ นางอยากออกไปจากวัดหนานหลังจริงๆ ทว่าตัวนางเองไม่มีปัญญาออกไป จำต้องให้ผู้ที่มีอำนาจช่วยพูดแทนนาง

นางต้องร้องเซียวเหมยไว้

ซ่งเจาเอี้น้ำตาไหลพร่างพรูแล้วเอ่ยกับฮ่องเต้ "ฝ่าบาท หม่อมฉันคือเจาเอี้อของฮ่องเต้พระองค์ก่อน ร่ายอ่องลบหลู่หม่อมฉันเช่นนี้ เคยเห็นฮ่องเต้พระองค์ก่อนอยู่ในสายพระเนตรหรือไม่พะคะ"

ศักดิ์ของนางพอจะถือเป็นมารดาเลี้ยงของเชียวจิ้งเจิงได้
 "เจ้าหยุดพูดเรื่องพวกนี้ได้แล้ว" เชียวจิ้งเจิงเอ่ย "พูดจาหลอกลวง
 ผู้คน สร้างเรื่องเท็จ เจ้าสมควรตาย!"

ถ่านไถ่ก๊วยเพยและซูเพยพลันผ่นลมหายใจออกมา
 ดูแล้วรู้ยอคงปกป้องเจิงหยางจวินจู่อย่างเต็มที่
 อาศัยความเย่อหยิ่งและอำนาจของรู่ยอคงในวันวาน หากเขาอยาก
 ปกป้องผู้ใด เกรงว่าฮ่องเต้ก็ต้องยอมให้สองสามส่วน

ขอแค่ชีไทเฮายังอยู่ ฮองเต้ก็จะถูกนางชักจูงความคิดต่อไป
 ถ่านไถ่ก๊วยเพยไม่รู้ว่่าชีไทเฮาทำอะไร ดังนั้นจึงนอบน้อมต่อ
 แม่สามีผู้นั้นมาก ไม่เคยกล้าดูแคลนชีไทเฮาเลย และตราบที่ชีไทเฮา
 ยังมีชีวิตอยู่ เชียวจิ้งเจิงก็สามารถเย่อหยิ่งได้ตลอดชีวิต

เขาเองก็มีความสามารถ ได้รับความไว้วางใจจากฮ่องเต้ แน่หนว่่า
 ย่อมเรียกลมเรียกฝนได้

"ข้าสร้างเรื่องเท็จอย่างนั้นหรือ" ช่งเจาอี้กำเริบเล็บสาน คิดจะสู้กับ
 เชียวจิ้งเจิงเสียแล้ว "ถวนถวนตายไปแล้ว นี่ไม่ใช่หลักฐานยืนยันอย่างนั้น
 หรือ"

จ้าวเจียอวี่ที่อยู่ด้านข้างประคองช่งเจาอี้ไว้ เอ่ยปลอบนางด้วยเสียง
 แผ่วเบา "ช่างเถิด ช่างเถิดนะ"

จ้าวเจียอวี่โกรธจนแทบขาดใจตายอยู่แล้ว
 เป้าหมายของนางคือวินจิ้น เรื่องนี้ออกนอกแผนการของนาง
 ไปนานแล้ว น่าจะหยุดได้เสียที

ก็แค่สุนัขเหมาตัวหนึ่ง ไม่มีอะไรมากไปกว่าซื้อไท่เจินหนึ่งสร้างเรื่อง
 ขึ้นมาเอง บอกว่ามันถือกำเนิดมาจากดวงตาของพระพุทธองค์เท่านั้น

ความจริงแล้วมันปั่นขึ้นไปเองต่างหาก หรือไม่ก็ตกลงมาจากยอดเขา
เลยกลิ้งเข้าไปในดวงตาของพระพุทธรองค์

การช่วยมันลงมาจากนี้ไม่ง่ายนัก

เพื่อยกระดับวัดหนานหลัง ซื่อไท่เจินหนิงจึงสร้างเรื่องสุนัขศักดิ์สิทธิ์
ขึ้น จั้วเจียววี่และซ่งเจาอี้ล้วนไม่เชื่อ

มีเช่นนั้นพวกนางสองคนคงไม่กล้าฆ่าสุนัขตัวนี้

สุนัขก็ตายไปแล้ว เรื่องก็เกิดข้อผิดพลาด เจิงหยางจวินจู๋ไม่ใช่
เวินจิน ในเมื่อไม่อาจล้มนางได้ก็ควรจะหยุดเสียที

หากยังไม่หยุด จะพลอยลากข้าเข้าไปด้วย ไม่น่าข้าอาจจะ
ติดร่างแหไปด้วยนะ จั้วเจียววี่ดำหนิอยู่ในใจ นางร้อนใจเป็นอย่างมาก

แต่น่าเสียดายที่จั้วเจียววี่อ่านความคิดของซ่งเจาอี้ไม่ออก

ซ่งเจาอี้ไม่ได้มีน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับนาง ทั้งสองมีความคิดแตกต่างกัน
ตั้งนานแล้ว

ซ่งเจาอี้สลดมือของจั้วเจียววี่แล้วร้องคร่ำครวญต่อ "ฝ่าบาท
ถวนถวนกลับมาไม่ได้แล้ว หากทำได้ หม่อมฉันยอมใช้ชีวิตของตนเอง
แลกกับมันเพคะ"

ตั้งแต่แรกซื่อไท่เจินหนิงและเหล่าแม่ชีต่างไม่ได้เข้าไปยุ่งด้วย
จนกระทั่งยามนี้ซื่อไท่เจินหนิงถึงได้เอ่ยว่า "ฝ่าบาท ช่างมันเถิดเพคะ สุนัข
ตัวนี้คงป่วยเอง ครั้งที่แล้วขาของมันก็หักอย่างไร้สาเหตุเพคะ"

"ซื่อไท่ ท่านก็พูดดีเกินไป" ซ่งเจาอี้เอ่ย "พระพุทธรองค์ให้ท่านได้
พบกับถวนถวน ท่านควรจะปกป้องมันสิ ถวนถวนตายอย่างน่าสงสาร
ท่านทนได้หรือ"

เซวี่ยเหมยฟังมาจนถึงยามนี้ก็อึ้งแล้วเอ่ยถามซ่งเจาอี้ "ถวนถวน

ตายอย่างไร ข้าว่ามันยังมีชีวิตอยู่นะเพคะ"

เดิมทีซึ่งเจาเอ่ไม่ได้หันไปมองสุนัขตัวนั้น เพราะในใจรู้สึกหวาดกลัว เป็นอย่างมาก ส่องแต่และคนอื่นๆ ต่างก็ไม่มีทางจ้องมองสุนัขที่ตายไปแล้ว

ทว่าเมื่อได้ยินดังนั้นพวกเขาก็ล้วนมองไปทางสุนัข

ดวงตาของฉนวนฉนวนยังเหลือกอยู่ แขนขาทั้งสี่ก็แข็งทื่อไม่ขยับ

ฮ้องแต่พลันเกิดโทสะในใจ

ทุกคนพูดจาเหลวไหล ทะเลาะกันไม่หยุด ในที่สุดฮ้องแต่ก็ตัดสินใจว่าจะสืบเรื่องนี้ให้ถึงที่สุด

"จวินจู้ สุนัขมันตายอย่างน่าอนาถเช่นนี้ เจ้ายังเอามันมาล้อเล่นอีกหรือ" ซึ่งเจาเอ่ถอนสะอื้นแล้วเอ่ยขึ้น "จวินจู้ ท่านมือภินิหาร ทุกอย่างล้วนเป็นไปตามที่ท่านปรารถนา ไม่มีผู้ใดเอาชนะท่านได้ แต่เหตุใดท่านถึงไม่ยอมปล่อยแม้กระทั่งสุนัขตัวเดียวไป!"

สิ่งที่วัดนานหลังมีไม้ขาดแคลนก็คือเหล่าพระญาติสตรีของฮ้องแต่ พวกนางมีทรัพย์สินสมบัติและเกียรติยศ แต่ก็ยังไม่พอใจ มักจะขึ้นเขามาขอพรให้ตระกูลรุ่งเรืองตลอดไป

ซึ่งเจาเอ่เองก็จัสตรีสูงศักดิ์ได้สองสามคน

หนึ่งในนั้นมีคนรู้เรื่องของสกุลซี จึงพูดถึงความขัดแย้งในการแย่งชิงร่ายอ่องระหว่างเซวียเหมยและซีซือหราน ทั้งบอกว่าไทเฮายืนกรานว่าจะให้เซวียเหมยเป็นชายาร่ายอ่อง

เหยียนผิงจวินจู้โกรธจนออกจากเมืองหลวง เพราะรู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรมเป็นอย่างมาก

ซึ่งเจาเอ่เคยเห็นเหยียนผิงจวินจู้มาไหว้พระบนภูเขานางเป็นหญิงงาม

คนหนึ่ง

เหยียนผิงจวินจูไม่ใช้คุณหนูในห้องหอที่งามหยดย้อย นางปราดเปรียว พุดจาจะฉาน ผิวพรรณไม่ขาวปลอดแต่ก็กระชับและเกลี้ยงเกลา ทำให้ นางดูสุขภาพดีและน่ารัก

ซ่งเจาอี้ยังคิดว่าผู้ที่เอาชนะนางได้จะเป็นสตรีที่งดงามที่สุดใน ได้หล้าเสียอีก

แต่เมื่อเห็นเซวียเหมยแล้ว...ก็แค่นั้น

หากไม่ใช่เพราะไผ่คนงาม ใบหน้าของเซวียเหมยก็ไม่แน่ว่าโดดเด่น มากมายอะไรในฝูงชน

สตรีผู้นี้เอาชนะซีซือหรานได้ จะต้องเป็นเพราะหลอกหลวงและใช้ วิธีการที่ไม่ซื่อตรงแน่

"ฝ่าบาท พระองค์ต้องตัดสินใจให้ถวนถวนนะเพคะ" ซ่งเจาอี้ปลี่ยน้อย อีกครั้ง

ชื่อไท่เจินหนึ่งผ่อนลมหายใจออกมาเบาๆ

"เรียกคนมาผ่าสุนัขดูว่ามันกินอะไรผิดสำแดงเข้าไป" ถานไถ่ก๊วยเพย เอ่ย "พวกเราเพิ่งจะขึ้นมabenเขา ต้องไม่ใช่ฝีมือของจวินจูแน่"

ซ่งเจาอี้เอ่ยขึ้นทันใด "มันตายไปแล้ว ยังจะไม่เหลือศพที่สมบูรณ์ ให้มันอีกหรือ ก๊วยเพย มันคือดวงตาของพระพุทธองค์ พวกท่านจะผ่าอก เปิดท้อง 'ดวงตาของพระพุทธองค์' หรือ"

นางไม่เห็นด้วยที่จะผ่าร่างสุนัข

ถึงอย่างไรซ่งเจาอี้ก็กัดเซวียเหมยไม่ปล่อย เป็นไปตามแผนการของ นางกับจ้าวเจียวี่ คือป้ายสีเรื่องนี้ใส่คนที่ถูกสุนัขเห่าใส่ ทำให้ฮ่องเต้เชื่อ

"เรื่องนี้เป็นเรื่องอับมงคล จะถูกลามไปทั่วแน่แล้ว" ซ่งเจาอี้เอ่ย

เซวียเหมยพลันหัวเราะ "เจ้าอีเอาแต่บอกว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องอัปมงคล
บอกว่าสุนัขตายแล้ว เรื่องนี้เกรงว่าจะเกี่ยวข้องกับท่านสินะ"

"จวินจู้ช่างกล่าววจาชั่วช้าใส่ร้ายผู้อื่นเก่งกาจยิ่งนัก" ซึ่งเจ้าอีแอ้ง
ทันควัน

ฮ่องเต็มองเซวียเหมยแล้วขมวดคิ้วแน่นกว่าเดิม

เซวียเหมยยิ้ม "ฝ่าบาท พระองค์ทรงเชื่อว่าหม่อมฉันทำให้สุนัข
ตัวนี้ถึงแก่ความตายหรือเพคะ"

'ทำให้สุนัขตัวนี้ถึงแก่ความตาย' ก็หมายความว่าไม่ได้ตั้งใจทำให้
มันตาย สุนัขอาจจะล้มตายไปเอง แต่เดิมที่มันไม่ควรจะเกิดเหตุไม่คาดฝัน
ถึงขั้นนั้น นี่ล้วนเป็นเพราะมีใครบางคนทำร้ายมัน

นี่คือโทษที่ 'ไม่มีมูล' ที่สุดแล้ว

"เหตุใดถึงเกิดเรื่องนี้ขึ้น ข้าจะไปสืบหาดู เฉิงหยาง เจ้าอยู่ที่
วัดหนานหลิง ก็นินเจสวดมนต์แทนสุนัขตัวนี้ ขอพรให้มันไปเกิดใหม่เถิด"
ฮ่องได้เอ๋ย

นั่นมันแน่นอนอยู่แล้ว

โทษจึงตกมาอยู่ที่เซวียเหมย

เซวียจิ้งเจิงพลันมีสีหน้าเย็นชาอีกครั้ง

เซวียเหมยยิ้ม "ไม่ต้องไปเกิดใหม่หรือเพคะ ฝ่าบาททรงเคยเห็น
แล้วว่าฝีมือการรักษาของหม่อมฉันยอดเยี่ยมเพียงใด ช่วยชุบชีวิตคนได้
นี่เพคะ" เอ่ยจบนางก็ออกแรงตบหัวสุนัข

ชื่อไท่เจินหนิงอยากจะเอื่อยอะไรกับเซวียเหมย แต่แล้วก็เห็นดวงตา
ที่เลือกขึ้นของถวนถวนกลอกไปมาแล้วมองทุกคนตาปริบๆ

ชื่อไท่เจินหนิงตกใจเกือบตาย นางพลันคลายมือออก สุนัขจึงตกลง

ผู้พี่

ยามที่ตกสู่พื้นมันก็ร้องออกมาเบาๆ ก่อนจะดิ้นไปมาแล้วลุกขึ้นมา กระโดดโลดเต้น ยกขาหลังขึ้นข้างหนึ่งแล้วปัสสาวะต่อหน้าทุกคน

ก่อนหน้านี้เป็นเพราะยากล่อมประสาท ยามนั้นมันจึงไม่อาจ ขยับเขยื้อนได้ ซึ่งมันได้ถือโอกาสนั้นหลับไปแล้ว

นี่คือเวลาที่มันควรจะนอนหลับ

ทุกคนพลันเงยบกริบ มีเพียงสายลมเย็นเยียบพัดอยู่เหนือศีรษะ
ของทุกคน

312

ฟ้างแพ้นมือนฤชาภักดิ์

"โอ๊ะ มั่นพินแล้ว!" คนแรกที่ทำลายความเงียบนั้นก็คือเวินจิ้น
 เวินจิ้นไม่ค่อยกล้าเอ่ยปากมาตลอด เพราะสถานการณ์ดูไม่ค่อย
 ปกติ ทำให้นางขลาดกลัวไปชั่วขณะ

พี่น้องสกุลเวินล้วนเป็นเช่นสุนัขขี้สี้ ingsam ใส่ชื่อ ไม่ค่อยฉลาด
 รวมทั้งยามที่ควรขลาดกลัวก็จะขลาดกลัวเป็นพิเศษ ไม่มีทางก่อเรื่อง
 วนวายแน่

เมื่อเห็นถวนถวนพินขึ้นมา เวินจิ้นถึงได้ทั้งตกใจทั้งดีใจ
 แต่สีหน้าของทุกคนรวมทั้งเซียวหมิงอวี่ที่มองเซวียเหมยนั้นไม่ค่อย
 ปกติ

ชื่อไท่เจินหนิงไม่เป็นตัวของตนเอง นางคุกเข่าให้เซวียเหมย แม่ชี
 สองสามคนที่อยู่ด้านหลังเดิมาก็รู้สึกว่เซวียเหมยเหมือนกับพระโพธิสัตว์
 กวนอินกลับชาติมาเกิด เมื่อเห็นว่ามือของนางทำให้สุนัขพินคืนชีพได้ และ

คนเราหากเก่งเกินไปจะมีภัยมาถึงตัว

เซวียเหมยที่ชื่อเสียงรุ่งโรจน์ดุดาอกิตยกลางฟ้ากำลังพจณมรสุมจากบรรดาสตรีขี้อิจฉาทิ้งหลาย

เพียงอยากไปหย่อนคลายจิตใจดีๆ

แม้หน้าพริบและยาเหยยเจ้าลูกชายให้รับแรงใจเสียหน่อย

ก็ดันถูกใส่ความหาว่าเป็นตัวเคราะห์ร้ายทำลูบิตาย

ไม่เพียงแค่นั้นนางยังต้องรับมือกับบรรดาองค์หญิงที่มองนางในแง่ร้าย

และคู่หม้ายเก่าของเซียวซิงฉิงก็ยังแค้นนางไม่เลิก

แต่ก็ไปวាយหาโรคที่รักษาไม่ได้มาให้นางลงมือรักษาอยู่ตลอด

ใครจะมีกว่าอยู่มาวันหนึ่งขององค์หญิงเป่าซิงจะใช้วิธีโหดเหี้ยม

ส่งนักฆ่ามาสังหารเซวียเหมย หมายเล่นงานนางถึงตาย!

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ

Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com